

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1051

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 1506-0/2016
Érkezett:	2016 SZEPT 05.
Példány:	1
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	5

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírottak [redacted] szám alatti lakosok, mint indítványozók (törvényes képviselőként eljáró szüleink útján [redacted] szám alatti lakosok) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27.§ alapján – a Kúria Pfv.20.599/2015/6. számú ítéletének 2016. június 22. napján postai úton történt átvételét követően – az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria 2016. április hó 20. napján kelt Pfv.V.20.599/2015/6 számú ítélet alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, a T) cikk (1) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését és a XXIV. cikk (1) bekezdését, állapítsa meg továbbá a Balassagyarmati Járásbíróság 2014. február hó 12. napján kelt 1.P.20.691/2013/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, a T) cikk (1) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését és a XXIV. cikk (1) bekezdését, kérjük továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen panaszunk alapján vizsgálja felül ezen bírói döntéseknek az Alaptörvénnyel való összhangját is.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja:

A Balassagyarmati Járásbíróság, mint elsőfokon eljáró bíróság 1.P.20.691/2013/7. számú ítéletével a [redacted] alperessel szemben előterjesztett, felmondás érvényessége megállapítása iránt előterjesztett keresetünket elutasította, mellyel szemben törvényes határidőn belül fellebbezéssel éltünk, melynek eredményeként a másodfokon eljáró Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.297/2014/8. számú ítéletével (kelt: 2014. december 10.) megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, keresetünknek helyt adott, és megállapította, hogy az indítványozók (felneresek) által a [redacted]

[redacted] ingatlanokra vonatkozó haszonbérleti szerződésnek a 2013. augusztus 26-án kelt felmondása érvényes.

Az alperessel a jogerős ítéletet követően megállapodtunk a haszonbérleti szerződések lezárásában, az elszámolás részleteiben, mely teljességbe ment, ezt követően teljesen váratlanul ért minket, mikor kézhez kaptuk a Kúria levelét, mely szerint felülvizsgálati eljárást kezdeményezett alperes.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

R) cikk (2) bekezdés „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

T) cikk (1) bekezdés „Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.”

XIII. cikk (1) bekezdés „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

XXIV. cikk (1) bekezdés „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések):

Indítványozók (felperesek) 2013. szeptember hó 3. napján előterjesztett keresetükben kérték a – jelen beadvány 1. pontban nevesített – ingatlanok tekintetében alperessel mint haszonbérlelővel

közölt haszonbérleti jogviszony felmondása érvényessége megállapítását, továbbá a felmondás tudomásulvételének bírósági ítélettel történő pótlását.

Indítványozók (felperesek) az **osztatlan közös tulajdonban álló** ingatlanok tulajdoni hányadait szüleiktől 2013. június és július hónapban történt ajándékozással megszerezték. A tulajdonjog változás az illetékes földhivatali ingatlan-nyilvántartásban átvezetésre került, s mivel a cél a családi gazdaság bővítése, gazdasági stabilitásának megteremtése, volt az egyébként haszonbérlettel terhelt ingatlanok 2019-ig fennálló határozott idejű haszonbérleti jogviszonyát az ajándékozást követően indítványozók, élve a Földtörvény (1994. évi LV. tv.) 18/A § (2) bekezdése által biztosított jogszabályi lehetőséggel (felperesek) 2013. augusztus hó 26-án kelt levelükkel felmondták. A 2013. augusztus hó 26-án hatályos törvényi szabályozás a korábbtól eltérő módon lehetőséget adott a földet szerzőnek, hogy az ingatlanon fennálló haszonbérleti szerződést jogcímtől függetlenül (az öröklést kivéve) felmondja, hiszen nyilvánvaló, hogy a gazdálkodó nem azzal a céllal szerez a termőföldet, hogy azon más gazdálkodjon, hanem a saját megélhetése, boldogulása érdekében.

Ezen törvényi szabály alkalmazásával élve indítványozók, aki maguk is gazdálkodó család tagjai jogszerűen mondták fel alperessel a haszonbérleti szerződést a Földtörvény 18/A § (2) bekezdése alapján, a felmondásra irányadó eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett a szükséges nyilatkozatokat is megtéve.

E körben vállalták az ingatlanok saját maguk által történő hasznosítását, illetve, hogy 5 éven belül az ingatlanokat nem idegenítik el. **Hangsúlyozzuk, hogy a felmondás jogszerűségét ezen az alapon alperes egyszer sem vitatta, kifejezetten elismerte, hogy a felmondás közzlése az eljárási szabályoknak megfelelően történt, a felperesek a felmondási jogukat a törvény eljárási szabályainak betartása mellett gyakorolták.**

Az alperesi védekezés a saját használat körét vitatta. Ezt vizsgálva azonban a földpolitika 2012. óta egységes, meghatározott irányokat követ, ezért az új Földforgalmi törvény a saját használat fogalmkörében megoldást nyújt, hiszen a 2013. évi CXXII. törvény 13 § (2) bekezdés aa) pontja meghatározza, hogy nem minősül a használat átengedésének az, ha a tulajdonjogot szerző fél a föld használatát földművesnek minősülő közeli hozzátartozója javára engedi át.

Ki kívánjuk emelni, hogy indítványozók a [REDACTED] tagjai, a perben megjelölt ingatlanokat a családi gazdaságban jelenleg is használják, ahol a családi gazdálkodó [REDACTED] az indítványozók édesanyja, így a Földforgalmi tv. 13 § (2) bek. aa) pontja szerinti közeli hozzátartozó, a családi gazdaságban realizálódó bevételből pedig indítványozók is részesednek. Ebből következően indítványozók saját használata nem megkérdőjelezhető, a termőföldek használatából nálunk jelentkező bevétel is kimutatható.

Az alperes a felmondást 2013. augusztus hó 27. napján átvette, nem reagált, így indítványozók (felperesek) a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően keresetben kérték a felmondás érvényessége megállapítását, valamint az alperesi tudomásulvételi nyilatkozat pótlását.

Alperes jogelődje 2009. óta volt hasznobérlő a fenti ingatlanok tekintetében.

A termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 2013. április 5-től 2013. december 31-ig hatályban lévő 18/A § (2) bekezdése akként rendelkezik:

„ (2) A hasznobérbe adó személyében bekövetkező változás esetén – ide nem értve a törvényes öröklés esetét – a hasznobérbe adó jogutódja a hasznobérletet 60 napos felmondással a gazdasági év végére megszüntetheti, ha a felmondással egyidejűleg kötelezettséget vállal arra, hogy a tulajdonába került termőföldet öt éven belül nem idegeníti el, és azt saját maga használja. A szerződés megszűnésekor – eltérő megállapodás hiányában – a hasznobérbe adó jogutódja és a hasznobérlő köteles egymással elszámolni.”

Alperes a kereset elutasítását arra tekintettel kérte, hogy álláspontja szerint a termőföldről szóló törvény akkor hatályos 18/A. § (2) bekezdése csak a kizárólagos tulajdonban álló földekre vonatkoznak, ezek hasznobérleti joga felmondásáról szólhatnak, a felperesi ingatlanok pedig osztatlan közös tulajdonban állnak, így a felmondási jog jogalap nélküli.

Alperes ugyanakkor elfogadta jogutódlás tényét a felperesi oldalon, elsőfokú ítélet 2. old. utolsó bekezdés.

Az elsőfokú bíróság I.P.20.691/2013/7 számú ítéletében elutasította felperesi keresetet, bár tényállásában megállapította, hogy felperesek felmondási jogukat a törvény eljárási szabályai betartása mellett gyakorolták. Az elsőfokú bíróság szerint kizárólag abban kellett állást foglalnia, hogy az osztatlan közös tulajdonban álló termőföldek esetén a társtulajdonosoknak a hivatkozott jogszabályi rendelkezés /18/A.§ (2) bek./ lehetőséget nyújtott-e az ajándékozás alapján bekövetkezett tulajdonszerzés okán a határozott idejű hasznobérleti jogviszony felmondására, vagy sem.

A bíróság a földtörvény 18/A.§ (1) bekezdését is vizsgálva, a jogalkotói szándékot is feltételezve, a szakaszok és pontok önállóságát, illetőleg egymásutániságát értékelve, arra a következtetésre jutott, hogy „ez csak egyféleképpen értelmezhető. Akként, hogy a már kialakult önálló ingatlanként létező földterület, semmiképp sem tulajdoni hányad tekintetében gyakorolható ez a jogosultság. Amennyiben a jogalkotó a közös tulajdon esetére a tulajdoni hányad tekintetében is biztosítani kívánta volna ezt a jogosultságot, vagy visszautalna az előző bekezdésre, avagy nem, vagy nem kizárólag ingatlanról, hanem tulajdoni hányadról beszélne.

A bíróság szerint mindenképpen ezt az értelmezést erősíti a fenti jogszabályhely módosítás további sorsa is, ...”

Az elsőfokú bíróság indoklása szerint: „Mivel összességében a felperesek felmondási jogukat nem a törvénynek megfelelően gyakorolták, ezért az alperes elmaradt jognyilatkozatát a bíróság nem pótolhatta.”

Az elsőfokú bíróság

- nem nevesítette ítéletében, mely jogszabály mely rendelkezése volt az, amelyet felperesek nem a törvénynek megfelelően gyakoroltak (5.old. utolsó előtti bekezdés), jöllehet az Alkotmány XXIV. cikk (1) bekezdése rendelkezik a döntések indoklási kötelezettségéről;

- figyelmen kívül hagyta alperes elismerő nyilatkozatát a felperesi jogutódlásról, miközben az ítélet tényállásában maga is megfogalmazta (2.old. utolsó bekezdés), pedig a Pp. 3.§ (2) bek. értelmében „A bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.”;

- figyelmen kívül hagyta alperes elismerő nyilatkozatát a felmondás érvényességéről, miközben az ítélet tényállásában maga is megfogalmazta (3.old. 3. bek., és 4. old. utolsó bekezdés), pedig a Pp. 3.§ (2) bek. értelmében „A bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.”;

- vizsgálta és mérlegelte a jogalkotói szándékot és ennek eredményeképp a hatályos jogszabályi rendelkezést önkényesen leszűkítette, pedig az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”, továbbá az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdés úgy szól: „Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.”;

- figyelmen kívül hagyta a földtörvény módosításainak vizsgálatakor, hogy a módosítás célja egyértelmű volt: a családi gazdaságok helyzetbe hozása, a családi gazdaságok fejlesztése.

Az elsőfokú döntés ellen törvényes határidőn belül indítványozók (felperesek) fellebbezést terjesztettek elő, a Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.297/2014/8 számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy a felperesi ingatlanokra vonatkozó haszonbérleti szerződések 2013. augusztus hó 26-án kelt felmondása érvényes.

Megállapította, hogy nem volt vitás, „hogy a felperesek a felmondásra vonatkozó eljárási határidőket betartották.” Rámutatott arra is, hogy a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 18/A §-ába foglalt szabályozást kell alkalmazni és értelmezni. Azonban álláspontja szerint „a 18/A. § (1) és (2) bekezdései egymástól független, önálló felmondási okokat szabályoznak. Ezen felmondási okok mindkét bekezdés értelmében a haszonbérbeadó tulajdonos oldalán következnek be. Az (1) bekezdés azt az esetet szabályozza, amikor a tulajdonostárs haszonbérbeadó, önálló ingatlan tulajdonosává válik, melyre kizárólag a földrendezés szabályai alapján kerülhet sor.

A második bekezdés azokra az esetekre vonatkozik, amikor a földrendezés szabályain kívül, bármilyen más egyéb okból változás történik a haszonbérlet személyében. A (2) bekezdés tehát nem szűkítése az (1) bekezdésben foglalt szabályozásnak, hanem attól eltérő, önálló szabályozás, és nem tartalmazza azt a megszorítást, hogy csak az 1/1 arányú tulajdonnal rendelkező haszonbérbeadókra vonatkozik, míg a (3) bekezdés éppen ezért mindkét, az (1) és (2) bekezdésben szabályozott felmondási lehetőségre ír elő közös szabályokat.

A törvényalkotó emellett indokolást is fűz a Földtörvény 18/A §-ához, világossá téve azt, hogy ezen szakasz kiegészítése a haszonbérleti szerződés rendes felmondással történő megszüntetésének esetkörét bővíti. Az esetkör megfogalmazás igazolja, hogy a 18/A § a felmondás különböző eseteit taglalja. Ezt erősíti az is, hogy a két bekezdés beiktatása is különböző időben történt.

Logikai szempontból vizsgálva a 18/A § beiktatását az indokolta, hogy a földből megélni kívánó gazdák ne csak tulajdonosai, de használói is lehessenek földüknek, ezért az előírás, hogy a földszerzőnek a felmondással egyidejűleg kötelezettséget kell vállalni arra, hogy a tulajdonba került termőföldet öt éven belül nem idegeníti el, és azt saját maga használja.

A másodfokon eljáró bíróság megállapította még azt is, hogy miután a felperesek jogszerűen éltek felmondási jogukkal, az egységes családi gazdálkodás kialakítását célozták meg, miként a jogszabály alkotó is, nem volt visszaélésszerű a joggyakorlásuk, és az ajándékozási szerződés kapcsán pedig maga az ajándékozási szerződés tartalmazza a gyámhatósági hozzájárulást, így a felperesek ezen felvetése is alaptalan.

A peres felülvizsgálati eljárást kezdeményezett, a Kúria Pfv.V.20.599/2015/6 számú ítéletében [3] pontban az első- és másodfokú ítélet ismertetésében a törvényhozó két bekezdése közötti összefüggéseire hívja fel a figyelmet, és foglalkozik a jogszabályhely későbbi sorsával is, a 2014. január 1-je után hatályos szabályozással, miközben a felperesi felmondásra 2013. augusztus 26-ai levélben került sor, az akkor hatályos jogszabályok alapján kell megállapítani, hogy a felmondás jogszerű volt-e.

A Kúria a [5] bekezdésben megismétli az elsőfokú bíróság *„összességében a felperesek jogukat nem a törvénynek megfelelően gyakorolták”*, azonban a Kúria sem határozta meg mely jogszabályhelyre kell gondolni. Sőt később a döntésében és annak jogi indokaiban is adós maradt ezzel a nagyon lényeges ténnyel.

A Kúria ítéletének [15] bekezdésében hiányolja a felperesek tulajdonszerzésének hitelt érdemlő igazolását, jóllehet az ajándékozási szerződések az eljárásban becsatolásra kerültek, az ingatlanok tekintetében mindkét fél egyezően adott elő és fogadott el tényeket, és erre alapított tényállást mindkét bíróság, és a haszonbérleti szerződés csak az alperes rendelkezésére állt, így csak ő volt abban a helyzetben, hogy ezen iratot bemutassa egyáltalán, bár az eljárás során egyik fél se vitatta a határozott idejű haszonbérleti jog fennállását.

A Kúria ítéletének [16] bekezdésében megállapítja: *„Kétségtelen, ez a rendelkezés a termőföldről szól, nem tulajdonról vagy tulajdoni hányadról.”*

Majd a közös tulajdonhoz kapcsolódó okfejtés után a Kúria azt állapítja meg, hogy: *„Bár a felperesek megtették, osztatlan közös tulajdon esetén nem teheték volna meg azt a nyilatkozatot, hogy a termőföldet saját maguk használják. Közös tulajdon esetén ugyanis a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására, használatára.*

Emellett elméletben el lehet végezni azt a számítást, hogy az egyes ingatlanok egészének méretéhez képest a felperesek tulajdoni hányada milyen területnagyságot eredményezne, de hogy ez az elméletben meghatározott területnagyság a természetben hol jelölhető ki, erre nincs megoldás, ebből következően a jogerős ítélet az adott tartalommal végrehajthatatlan.

Azt ugyanis a felperesek a többi tulajdonostárs nélkül nem dönthetik el, hogy az eszmei tulajdoni hányaduknak megfelelő terület természetben hol található. Mivel meg sem határozható az a terület, amelynek saját használatát a felperesek a felmondással egyidejűleg vállalták, valójában a felmondásban lehetetlen kötelezettségvállalást tettek, amely így semmis. A felperesek felmondása tehát érvénytelen, arra jog nem alapítható, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottan utasította el.”

A Kúria döntésében figyelmen kívül hagyta a földtörvény 4.§ (1) bekezdésében foglaltakat például, ahol a termőföld tulajdonjogának megszerzéséről szól: „*..tulajdonszerzésnek kell tekinteni a termőföld tulajdonjogának – ideértve a részarányként meghatározott tulajdont is – bármilyen jogcímen (szerzőismódon) történő megszerzését, kivéve a törvényes örökléssel, az elbirtoklással, ráépítéssel, kisajátítással és a kárpótlási célú árverés során történő tulajdonszerzést.*”

Jóllehet igen lényeges körülmény, hogy termőföldről van szó.

A Kúria megállapításaiban mellőzi a termőföldről szóló törvény 12. § (1) bekezdésének alkalmazását is, jóllehet a termőföld hasznóbérletére a termőföldről szóló rendelkezés hiányában a Ptk. – akkor hatályos régi Ptk. 1959. évi IV. törvény hasznóbérlet vonatkozó rendelkezései – a mögöttes szabály, így a Ptk. 452.§ (1) bekezdése is, miszerint „*Hasznóbérleti szerződés alapján a hasznóbérlő meghatározott mezőgazdasági földterület vagy más hasznót hajtó dolog időleges használatára és hasznainak szedésére jogosult, és köteles ennek fejében hasznóbért fizetni.*”

Nincs szó tulajdoni arányokról, hányadokról, mezőgazdasági földterületről van szó, ahol a földtulajdonosok nem csupán elméletben, hanem gyakorlatban is kijelölik, ki melyik részt használja, műveli és gondozza, mert egyébként a földek művelése kerülne veszélybe, a családi és egyéb gazdaságok eredményessége kerülne veszélybe.

Összességében megállapítható, hogy a Kúria olyan helyzetről mondja ki, hogy annak végrehajtása nem lehetséges, amely helyzet egyébként létező, az ügyben adott, ugyanúgy vonatkozik és illik az alperesre és a felperesre egyaránt.

Gyakorlati értelmezése is aggályos az indítványozók által támadott ítéleteknek, mivel ezzel az osztatlan közös tulajdonban lévő földek művelhetőségének a jogszerűségét is kétségbe vonják a döntéshozók. Hiszen amennyiben a döntés alapja, hogy az osztatlan közös területeknél nem meghatározható, hogy hol helyezkednek el az adott területek, és így azzal a fent leírtak szerint rendelkezni nem lehet, akkor a több tulajdonos által használt földek hogyan lehetnek művelés alatt ezen eszmefuttatás alapján? Ha ez a logikai sor helyes lenne, akkor indítványozók honnan tudják, hogy hol kell az osztatlan közös területeket művelni, illetve alperesek is hogyan művelték azokat korábban, és hogyan lehetett hasznóbérleti szerződést kötni tulajdoni hányadra? Ezek mind olyan, a döntés megalapozottságát kétségbe vonó, reális gondokat felvető kérdések, melyekre a támadott döntések nem adnak megoldást, sőt, kifejezetten a döntések vetik fel ezeket a problémákat.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel:

R) cikk (2) bekezdés „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

T) cikk (1) bekezdés „Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.”

XIII. cikk (1) bekezdés „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

XXIV. cikk (1) bekezdés „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

A hivatkozott Kúra döntés összefoglalva sérti a tulajdonhoz való jogot, annak gyakorlását, valamint az itt kifejtett - mindenkire egyaránt vonatkozó - jogszabályokkal is ellentétes állapotot hoz létre.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Az indítványozók, mint felperesek a haszonbérleti jog felmondása érvényességének megállapítása, továbbá a haszonbérlet felmondása tudomásulvétele – bíróság ítéletével történő – pótlása iránt indítottak keresetet alperes: [REDACTED] ellen.

A Balassagyarmati Járásbíróság I.P.20.691/2013/7. számon hozott ítéletet (elutasította a felperesi keresetet), amely ellen felperesek nyújtottak be fellebbezést, a Balassagyarmati Törvényszék, 21.Pf.20.297/2014./8 számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, és megállapította, hogy a felperes az ingatlanaikra vonatkozó haszonbérleti szerződésnek a 2013. augusztus 26-án kelt felmondása érvényes.

Alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához, a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyása érdekében a Kúria a Pfv.V.20.599/2015/6 számon hozott ítéletében a másodfokú jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

Fentiek tükrében nincs további jogorvoslati lehetőség, kizárólag az Alaptörvénnyel való szembenállás megállapításának jelen kérelme.

6. Jelen beadványban nyilatkozunk arról, hogy ezen ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetőleg nyilatkozunk arról, hogy tudomásunk szerint nem kezdeményeztek perújítást ezen ügyben.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 359/C § (2) bek értelmében „Az első fokon eljáró bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszti, ha az Alkotmánybíróság erre hívja fel a bíróságot. E határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.”, továbbá a (3) szerint „A bíróság a felfüggesztésről szóló jogerős végzést megküldi az Alkotmánybíróságnak.”

Erre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen felhívni az elsőfokú bíróságot az I.P.20.691/2013/7. ítélete végrehajtásának felfüggesztésére az Alkotmánybíróság eljárása befejezéséig.

Kérelmünk kedvező elbírálásában bízva, maradunk tisztelettel:

2016. augusztus 30.

Melléletek:

1. Érintettséget, és bírósági eljárásokat igazoló dokumentumok másolata:

- a) Balassagyarmati Járásbíróság ítélete I.P.20.691/2013/7.
- b) Balassagyarmati Törvényszék ítélete 21.Pf.20.297/2014/8.
- c) Kúria a Pfv.V.20.599/2015/6

2. Igazolási kérelem.